

CHƯƠNG THỨ SÁU

NHẤT ĐIỂM HỒNG

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm kêu hoảng lên như người giật mình bừng tỉnh sau giấc ngủ say:

-Có người ! Ai ?

Thiếu nữ kinh hoàng, nàng không kinh hoàng vì vị khách trọ giật mình tỉnh giấc, mà vì sợ tiếng kêu của khách làm kinh động bọn áo đen guây lưng đỏ bên ngoài.

Thấy không việc gì xảy ra, nàng nhìn lên giường, điểm một nụ cười, vuông vãi che mặt không còn nữa, nàng hiện ra với vẻ đẹp tiêu hồn, ánh mắt chiếu ngời trong bóng đêm.

Trương Khiếu Lâm gương tròn đôi mắt, chăm chú nhìn nàng không tiếp nối thêm một tiếng nào.

Nàng lại cười ngọt, ánh mắt của nàng cũng ngọt, rồi bàn tay của nàng lần mở những khuy áo ngực, có lẽ nàng sắp phô bày một bộ phận ngọt dưới ánh mắt của Trương Khiếu Lâm, mà nàng ước đoán là đang thèm ngọt lắm.

Trương Khiếu Lâm lại vang lên:

-Người...người...

Thiếu nữ khoát tay ra hiệu cho hấn im rồi nàng uốn mình, để vượt chiếc áo đang mặc. Nàng đã trở thành pho tượng lồa thân, lồa nửa phần trên.

Da nàng trắng nõn, các bộ phận no tròn, đường con tuyệt mỹ.

Trương Khiếu Lâm nghe con tim đập rộn như trống liên hồi, tim đập mạnh làm hấn nghẹt thở.

Hấn càng ngạt thở hơn hơn là mảnh vải che nửa phần dưới thân thể nàng cũng tuột luôn, nàng hoàn toàn lồa thể, lồa đến cả những chỗ kín đáo nhất.

Hấn lại còn ngạt thở tột độ khi pho tượng vệ nữ đo nhích nhích tới gần giường rồi leo lên, đỡ chiếc hấn chui tọt vào, nằm xuôi, nằm xuôi theo hấn, sát hấn.

làn da nàng mát quá, mùi hương từ khắp người nàng bốc ra, dịu quá !

Trương Khiếu Lâm nghe nóng ran khắp người, làn da mát của nàng không làm dịu nhiệt độ nơi hấn, trái lại còn nung thêm.

Nàng chui vào chăn và nàng quàng tay qua người chàng, thân hình nàng áp thật sát vào người chàng.

Ấc ôn hơn, là hôm nay Trương Khiếu Lâm lại để trần truồng mà ngủ, thành hai cái xác thân thử thách nhau, chịu đựng nhau, xác thân nào cũng bị kích động như nhau cả.

Trương Khiếu Lâm phều phào, vì bị nàng bám sát quá:

-Đêm khuya canh vắng, một thiếu nữ tuyệt sắc, vào phòng người tự cởi trần truồng ra, tự chui vào chăn, tự cọ mình vào người ta, có lẽ từ thiên cổ đến nay, cả về nghìn năm sau, chả hề có một cảnh nào như cảnh đêm nay ! Dù là một văn nhân giàu tưởng tượng đến đâu cũng không thể nghĩ ra cái cảnh này mà tả. Hoang tưởng thật ! Quái thật !

Thiếu nữ khúc khích, rí bên tai hấn :

-Một nam nhân gặp cảnh này, nếu không thích thì còn mơ gì nữa chứ !

Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Nàng là hồ ly ! Nàng là quỷ !

Thiếu nữ vẫn cười khúc khích:

-Ta là hồ ly ! Ta sẽ mê hoặc ngươi, cho ngươi chết !

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm tốc chăn vùng dậy, trồm giọng:

-Sợ ! Ta sợ thật !

Thiếu nữ vuốt ve hấn, kéo hấn nằm xuống:

-Nói vậy chứ đừng sợ. Hồ ly thành tinh vẫn không giấu được cái đuôi kia mà, cứ sờ xem, ta có cái đuôi chẳng !

Nàng nắm bàn tay hấn đưa xuống hậu môn.

Trương Khiếu Lâm ngơ ngác:

-Người...người không có đuôi, tức là không phải hồ ly vậy, người là gì ?

Thiếu nữ thản nhiên:

-Lãnh công tử sợ người tịch mịch, nên sai ta tới đây, bầu bạn với người. Người cứ yên trí, ta không là ma quỷ, không là hồ ly, thì người sợ gì chứ ?

Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Lãnh công tử tốt quá ! Người tốt quá ! Người muốn gì, ta sẵn sàng đáp ứng người.

Thiếu nữ tặc lưỡi:

-Kỳ quái ! Xưa nay Lãnh công tử thường tỏ ra là một con người lạnh nhạt bỗng đứng lại vồn vã với người như vậy. Thật ta chẳng hiểu nổi ! Không lẽ công tử có cần nhờ đến người điều gì...

Trương Khiếu Lâm lơ lửng:

-Ừ ...

Thiếu nữ chụp liền:

-Ạ ! Ông bạn tốt ơi ! Cho ta biết đi các người đã nói gì với nhau.

Trương Khiếu Lâm nửa úp nửa mở:

-Ồ...

Thiếu nữ chận gọn:

-Đêm nay chẳng rõ công tử có việc gì mà xem chừng người bồn chồn bối rối vô cùng ! Còn ba vị trưởng lão bạn thế nào mà tất cả đều vắng mặt ?

Trương Khiếu Lâm lại lảng ra:

-A...

Thiếu nữ nũng nịu:

-Nói chuyện đi chứ gì mà cứ ừ, ơ, a thế còn ai mà hiểu được ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ai lại đi nói chuyện trên trời dưới đất vào giờ này !

Thiếu nữ cười khúc khích:

-Chắc người đã ...

Đột nhiên, nàng rung mình, rồi toàn thân bất động, bất giác nàng rú lên :

-Người... người làm gì thế !

Trương Khiếu Lâm bật ngồi dậy, cười lạnh nhìn vào mặt nàng:

-Cho ta biết đi, người là ai ? Rồi muốn gì, ta nói cho nghe.

Thiếu nữ hừ một tiếng:

-Thì ta đã nói rồi ! Lãnh công tử bảo ta đến đây bầu bạn với người !

Trương Khiếu Lâm nheo mắt:

-Người của Lãnh công tử phái đến sao lại do nóc nhà nhảy xuống ?

Thiếu nữ kinh hãi:

-Người...thế ra người đã trông thấy à ?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Rủ cho ta ! Phải chi ta đừng chột tính, thì ta có thấy gì đâu ? Lỗi quá ! Vì rủ mà thành mang lỗi !

Thiếu nữ nhìn sững hấn :

-Đã trông thấy, sao người khôn lên tiếng ?

Trương Khiếu Lâm lại cười hì hì :

-Người có bảo ta lên tiếng đâu ! Ta không thích ai tìm hiểu bí mật của ta, song ác thay. Hể tìm hiểu bí mật của ta lại là một thiếu nữ đẹp, mà thiếu nữ đó lại cời trườn trước mắt ta bảo sao ta không im lặng mà ngắm cho sướng mắt chứ !

Thiếu nữ nghiến răng:

-Người...người là một ác quỷ !

Trương Khiếu Lâm dụ giọng:

-Bây giờ người bằng lòng rồi chứ ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn hấn trong bóng đêm, ánh mắt nàng chớp lên như toé lửa, nàng gằn giọng:

-Ta hận không thể giết người lập tức !

Trương Khiếu Lâm ôn tồn:

-Hận làm gì ? Hãy nói đi ! Nói là có lợi !

Thiếu nữ nghiến răng kèn kẹt :

-Người nên hạ thủ ngay, đừng hỏi lời thôi gì cả ! Không giết ta bây giờ, sau này người sẽ hối đấy !

Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười :

-Được lắm ! Người không nói ! Ta không hỏi được sẽ có người hỏi được, sẽ có người hỏi người, chắc chắn là người phải nói !

Đột nhiên, hắn lấy chiếc chăn quan quanh mình nàng, đoạn kêu to lên:

-Có gian tể ! Bắt gian tể !

Một đại hán áo đen giầy lưng đỏ từ bên ngoài tung cửa nhảy vào phòng.

Hắn chỉ lên giường:

-Gian tể bị cuộn tròn trong chăn kia ! Hãy mang hắn về cho Lãnh công tử tra hỏi.

Đại hán vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi vì canh gác sơ xuất để cho kẻ gian đột nhập vào phòng, nếu đã xảy ra việc gì không may, thì hắn sẽ chết với chủ. Mừng rỡ vì gian tể đã bị tóm rồi.

Hắn không đợi Trương Khiếu Lâm giục hắn lần thứ hai, vội bước tới, xốc thiếu nữ lên vai, vác đi liền.

Thiếu nữ bị điểm huyết, không cử động gì được, chỉ há mồm mắng lớn:

-Súc sanh ! Con chó ! Người đúng là một con chó ! Người sẽ bị bắt đặc kỳ tử !

Trương Khiếu Lâm cười mũi khích rịch:

-Kẻ nào bảo ta là một con quỷ háo sắc, ta không giận kẻ đó, nhưng nếu có ai khinh ta là một gốc tử, nhất định ta phải cho một bài học !

Thanh liễu điệp đao, vẫn còn nằm tại giữa phòng.

Trương Khiếu Lâm nhặt lên xem, cau mày, lầm nhảm:

-Nàng là môn hạ Thiên tinh bang ? Người trong Thiên tinh bang đến đây làm gì?

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, đoạn mặc y phục vào, giắt thanh liễu điệp đao nơi hông, nhún chân nhảy vọt lên lỗ hổng nơi nóc nhà do thiếu nữ đã tạo nên ra ngoài.

Hắn dè dặt, nằm sát mái ngói, nghe ngóng một lúc nữa, thầm nghĩ:

-Nàng từ hướng Đông đến, thì bọn Thiên tinh bang hắn đang đợi nàng ở hướng đó !

Một lúc lâu, hắn giở thuật khinh công lướt trên các nóc nhà chạy về hướng đông, nhẹ nhàng như áng mây bay.

Gió đêm, sương đêm, gieo cái mát dịu trên khắp người hắn, hắn nghe sảng khoái vô cùng.

Chung quanh hắn, trông các ngôi nhà dưới chân hắn, đâu đâu cũng tịch mịch im lìm, chỉ có chốc chốc vài tiếng chó sủa xa xa hoặc tiếng hài nhi đổ giấc ré khóc, rồi thì tiếng mẹ ngái ngủ ru con nhầy nhụa lê thê...

Tự nhiên, khắp nơi, không có một ánh đèn.

Nhưng không đúng, những nơi hắn đã vượt qua không có ánh đèn, chiếu trước kia xa xa, trong một ngôi nhà, đèn chiếu sáng đến bên ngoài. Ánh đèn đó tỏa rộng

chung quanh qua cái khung cửa mở, qua các khu vách và dĩ nhiên không chiếu được qua nóc, và nhờ đó mà bóng tối trên nóc cô đọng dài hơn nơi khác.

Chừng như có ánh thép chớp chớp, chừng như có bóng người báo động.

Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, lẩm nhẩm:

-Có lẽ là ở đây rồi !

Tìm chỗ thuận tiện, hắn nép mình quan sát.

Không lâu lắm, từ trong ngôi nhà có ánh sáng đỏ, một người bước ra, đằng hán một tiếng và cần nhần:

-Tam cô nương đến giờ này mà vẫn chưa về đến.

Trong nhà, một đại hán đáp vọng ra:

-Thế mới lạ !

Người trước, uốn lưng cho rảnh gân, tiếp :

-Hay là có điều gì đã xảy ra ?

Người sau với giọng bình tĩnh lại đáp :

-Tam muội cần thận thành tính, chắc không đến nỗi nào đâu !

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm rút thanh liễu điệp đao phóng xuống, đồng thời quát lên:

-Tam muội của các người đã rơi vào tay bốn bang rồi, còn đâu mà mong nàng trở về ? Đây ! Hãy nhận lấy vật này của nàng !

Bốp !

Thanh liễu điệp đao đã cắm nhập vào cánh cửa.

Tiếng bốp chưa dứt vang dội, từ trong nhà một bóng người lao mình vượt ra ngoài nhanh hơn một làn điện chớp.

Thoáng nhìn qua, chỉ tưởng đó là một thanh kiếm do kẻ nào đó từ trong nhà phóng ra, bởi chỉ thấy một vệt sáng dài, chớp lên, chứ không thấy bóng người, mà cũng không ai tưởng tượng được có người luyện được thân pháp nhanh đến độ đó.

Nhưng sự thực thì một người cầm kiếm từ trong bay ra, người đó hiện rõ trong tầm mắt của Trương Khiếu Lâm, dưới bộ y phục màu đen.

Trương Khiếu Lâm trông thấy người đó, giật mình thầm nghĩ:

-Xem ra, võ công của người này còn trên Thất Tinh Đoạt Hồn Tả Hựu Tranh một bậc ! Trong Thiên Tinh bang làm gì có được một cao thủ vào cỡ đó ?

Hắn vội quay mình chạy đi, người áo đen đuổi theo như gió cuốn.

Trương Khiếu Lâm không cần chạy nhanh, hắn vừa chạy vừa quay đầu nhìn ngược về phía sau, cố nhận diện người đó là ai.

Nhờ luyện được nhãn quan trông đêm như ngày. Trương Khiếu Lâm thấy rõ người đó có gương mặt xác chết, trong ảm đạm vô cùng nhưng trái lại, đôi mắt của y sáng lạ lùng, sáng một màu xanh, còn xanh hơn ánh kiếm trong tay y.

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, xoay người đối diện với y.

Y lướt nhanh người tới.

Soạt ! Soạt ! Soạt !

Thanh kiếm trong tay y chớp lên ba lượt rất nhanh, rất chuẩn, nhắm vào những chỗ yếu nhược của Trương Khiếu Lâm mà đâm vào.

Kiểm pháp của y đã luyện đến mức siêu thần nhập hóa, lối xuất thủ lại kỳ ảo vô tưởng, trong võ lâm không thể có nhân vật nào có thủ pháp tàn độc như y.

Nhìn qua thủ pháp đó, tất phải tưởng ngay là khi y vung kiếm lên nhất định là có người chết với y, y phải giết, và sự giết người là một thị hiếu của y, hơn thế nữa là một mục đích của y, sanh ra chỉ để thực hiện mục đích đó.

Lối vung kiếm của y cũng khác hẳn với những kiếm khách khác trên đời. Chỉ có cổ tay, bàn tay y cử động thôi, còn từ cánh tay trở vào trong trọn thân mình, không một bộ phận nào nhúc nhích cả.

Y lại không đánh bừa bãi, nếu không đúng lúc đúng chỗ chẳng bao giờ y dùng một điểm nhỏ khí lực.

Trương Khiếu Lâm nhìn y chợt liên tưởng đến một người...

Kiểm pháp của y xảo diệu quá, kiếm quang chớp lên như muôn vạn đóa hoa lạc tung bay, khó phân biệt được sự biến đổi huyền ảo của các chiêu thức phát ra.

Trong chớp mắt, y đã thi triển đúng mười ba chiêu, toàn là chiêu kỳ độc, kiếm ảnh phủ khắp người Trương Khiếu Lâm, tả hữu tiền hậu thượng hạ, không nơi nào bỏ trống dù bằng đường tơ kẻ tóc.

Tuy nhiên, y nhanh tay Trương Khiếu Lâm lại nhanh chân, mười ba nhát kiếm không hề chạm đến chiếc áo hắc !

Người áo đen đã sử dụng đến chiêu thức mười bốn vẫn thần tốc vẫn ảo diệu như mọi chiêu trước.

Đột nhiên, đà kiếm đi được nửa tầm, lại dừng ngay, kiếm dừng, nhưng tay y không rung, thân hình y không nhích động.

Đánh một nhát kiếm, vừa nhanh, vừa mạnh, bỗng nhiên dừng lại nửa vời, mà toàn thân bất động, không khác nào tượng đồng, người đó quả là ta tuyệt kiếm, công lực vững chắc, chân khí vận chuyển tùy ý, tỏ ra có căn cơ vô cùng thâm hậu trầm ổn.

Mũi kiếm lại chống ngay yết hầu Trương Khiếu Lâm, khoảng cách không hơn nửa thước.

Y dừng tay chống kiếm như thế, đôi mắt ngời lên một ánh sáng xanh biếc, tàn khốc, lạnh lùng, y cất giọng tàn khốc, lạnh lùng:

-Không phải người trong Chu sa môn !

Giọng của y khàn khàn, cọc lốc, trầm trầm, ngẩn ngủi, như bất đắc dĩ lắm y mới thốt mấy tiếng, y cố thốt nhanh, thốt gọn, thốt rất ít, cho mau xong câu nói, một giọng nói phải chứng tỏ đủ những ý niệm đang dâng lên hỗn tạp trong não y.

Trương Khiếu Lâm mỉm cười:

-Tại sao người cho là ta không phải người trong Chu sa môn ?

Người áo đen lạnh lùng:

-Những kẻ trong Chu sa môn, không một ai chịu nổi mười ba chiêu kiếm của ta !

Trương Khiếu Lâm vẫn cười:

-Còn người, tự nhiên người cũng không phải là người trong Thiên tinh bang !

Người áo đen buông gọn:

-Đúng !

Cổ tay y chớp lên, ánh kiếm ngời lên, mũi kiếm lao vút tới.

Nếu y xuất thủ, đối phương nào ở trong khoảng cách độ thước dù nhanh nhẹn đến đâu, cũng không phương tránh kịp. Và mũi kiếm đó sẽ đâm vào yết hầu, trước khi cái ý phản ứng nảy sanh.

Nhưng, đối thủ của y lại là Trương Khiếu Lâm, thì chiêu kiếm của y dù lợi hại thế nào, cũng cầm như vô dụng.

Bàn tay của y chưa chớp, ánh mắt của y đã chớp tới rồi. Cái chớp mắt của y thừa cảnh cáo Trương Khiếu Lâm, nên khi thanh trường kiếm nhích động Trương Khiếu Lâm đã vọt ra ngoài ba thước về phía hậu.

Hắn không giận người đó cố tâm giết hắn, giết một cách vô lý, hắn vẫn nở nụ cười tươi, ôn tồn hỏi:

-Người không là môn đệ Thiên tinh, ta không là Chu sa nhân vật, chúng ta không quen biết nhau, không cừ, không oán, tại sao người muốn hạ sát ta ?

Câu nói của hắn, gồm không hơn ba mươi tiếng, nhưng khi hắn nói dứt câu, người áo đen đã phát xuất đúng ba mươi sáu chiêu kiếm rồi. Phải nhìn nhận là y có thủ pháp hết sức linh diệu.

Y đúng là con người không thích nói, còn y có thích nghe hay không thì chỉ có y biết mà thôi. Trong khi đối phương nói, y dùng kiếm để thay thế câu đáp và lời đáp của y rất gọn: “chết”. Phải, chỉ một tiếng chết thôi, y dùng đáp lại câu hỏi của không biết bao nhiêu người trên giang hồ nêu lên, nêu về đủ mọi việc.

Đối với y, chỉ có “chết” mà thôi, gặp y là chịu chết, đừng mong nói gì hỏi gì. Nói gì, hỏi gì, cũng gần như vô ích, bởi sẽ phải chết dưới lưỡi kiếm của y, thì ai hỏi gì, nói gì, mặc ai, y đáp làm chi ?

Trương Khiếu Lâm vẫn giữ nụ cười nửa dịu nửa mỉa:

-Kiếm pháp tuyệt diệu ! Nhanh độc, chuẩn, nhanh mà ổn, độc mà không hấp tấp, chính cái ổn mà không hấp tấp đó bảo đảm cho cái chuẩn ! Khá lắm ! Khá lắm ! Như vậy mới không hổ với danh hiệu Trung Nguyên Đệ Nhất Khoái Kiếm, Sư Hồn Kiếm Vô Ảnh Nhất Điểm Hồng !

Một tấn công thứ hai, cũng gồm đủ ba mươi sáu nhất kiếm, đã phát xuất trọn vẹn khi Trương Khiếu Lâm chưa tròn câu. Lúc hấn buông xong tiếng cuối, là đợt thứ ba đã diễn đến chiêu thứ ba mươi rồi. Mười sáu chiêu còn lại chỉ là công việc của một cái thoáng mắt.

Trương Khiếu Lâm chỉ tránh né, không hoàn thủ, vẫn nở nụ cười, vẫn bình tĩnh, tiếp nối:

-Nếu muốn giết một người nào, cứ tìm Nhất Điểm Hồng là sẽ được toại nguyện ngay ! Thiên hạ kháo nhau rằng, chỉ cần đưa ra một giá cao là có thể thuê Nhất Điểm Hồng hạ sát ngay vị bằng hữu thân nhất của hấn !

Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng lạnh lùng thốt:

-Ta không có vị bằng hữu nào đáng giết cả !

Trương Khiếu Lâm lại cười, nhưng rồi y thở dài:

-Lời truyền thuyết về người, ta nghe rất nhiều và ta rất thích. Rất tiếc, người lại không ham nói chuyện, nếu không thì ta đã tìm đến người, kết làm một đôi bằng hữu, thú vị biết bao !

Đánh đúng bốn lượt kiếm, mỗi đợt đủ ba mươi sáu chiêu, không kể những chiêu giáo đầu, Nhất Điểm Hồng dừng tay lại, quắc ánh mắt xanh rờn nhìn đối tượng lạnh hơn mắt rắn, rồi y há rộng miệng, bày hai hàm răng trắng dã, ánh mắt đó, trên khuôn mặt xác chết đó biến y thành một ác quỷ hiện trong bóng đêm mờ. Y bật cười to:

-Đạo Soái ! Ái Tỏa Hồn ! Nguyệt Dạ Âm Cưu Hương ! ha há ! Người là Lưu Hương Đạo Soái !

Trương Khiếu Lâm giật mình:

-Người nói ai là Lưu Hương Đạo Soái !

Nhất Điểm Hồng lại bật cười lượt nữa:

-Trong thiên hạ, được thoát chết với một trăm bốn mươi bốn chiêu sát thủ của ta, mà lại không phản công, mà lại cười luôn luôn, chỉ có một người, và người đó không ai khác hơn là nhân vật ta vừa nêu lên !

Trương Khiếu Lâm cười vang :

-Rất có thể người nói đúng ! Nhưng ta không thích võ công, đã không thích thì không dùng, bởi ta cho rằng trong nhân loại, không có hành động nào ngu xuẩn bằng những cuộc chém giết ! Máu ! Máu ! Tại sao lại phải giải quyết với nhau bằng máu chứ ?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt:

-Người chưa từng giết người ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Người không tin ?

Nhất Điểm Hồng hừ một tiếng:

-Chưa bao giờ giết người, thì làm gì biết được cái thú giết người !

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên:

-Chưa bao giờ bị người giết thì làm gì biết được cái khổ lo sợ bị giết ! Nếu có kẻ nào đó, tìm cái thích thú trên cái thống khổ của đồng loại, thì kẻ đó là một tên vô dụng, không đáng sống trên đời !

Nhất Điểm Hồng trừng đôi mắt xanh rờn, y chưa kịp làm gì nói gì, bỗng có tiếng quát to:

-Nhất Điểm Hồng ! Xuất thủ đi chứ ! Tại sao người bất động ?

Thì ra, bốn năm tên môn đồ Thiên tinh bang đã theo đến nơi. Chúng đứng xa xa, bên dưới đất, chỉ có một tên đại hán vận áo gấm phi thân nhảy lên nóc nhà, chỗ Trương Khiếu Lâm và Nhất Điểm Hồng đang đối thoại.

Đại hán áo gấm đến nơi dậm chân kêu to:

-Bọn ta xuất khá nhiều bạc, thỉnh người đến đây, nào phải để cho người trở tài hùng biện đấu khẩu ? Người phải làm cái việc mà đồng tiền bắt buộc người làm ! Làm đi !

Nhất Điểm Hồng không buồn nhìn đại hán, dĩ nhiên y cũng không muốn thốt tiếng nào !

Trương Khiếu Lâm vụt cười ha hả:

-Với kiếm pháp của y, tất các hạ phải trả giá cao ! Chẳng hay, các hạ đã chịu trả bao nhiêu tiền ?

Đại hán áo gấm cười lạnh:

-Thiên hạ tán tụng Nhất Điểm Hồng là một nhân vật siêu việt lắm ! Song ta xem y như một kẻ thông thường, một kẻ đứng trước mặt người khác thì lại gằm đầu, xuôi tay, như con bệnh trầm kha gặp tử thần ! Người như y, dù mất vài phân bạc để thuê y, cũng chẳng có ma nào phí của !

Tiếng cuối cùng của đại hán vừa buông dứt, ánh kiếm chớp lên đại hán không kịp rút, ngã nhào trên nóc nhà, nơi yết hầu thủng một lỗ nhỏ.

Từ lỗ nhỏ đó, rỉ ra một giọt máu hồng !

Những thớ thịt trên mặt hấn rút lại, mồ hôi đầu, mồ hôi trán đổ ra, đọng lại thành hạt to, bằng hạt đậu. Đại hán cố gắng mãi, nhưng chung quy không sao phát xuất được tiếng nào, chỉ thở dốc, thở cho hết khí lực để rồi trút luôn linh hồn.

Lợi hại thật !

Một điểm máu hồng, là một mạng người !

Cái tuyệt của thủ pháp Trung Nhất Điểm Hồng là luôn luôn đâm yết hầu, sâu đúng độ, chảy đúng một giọt máu đối phương chết ngay.

Từ xưa đến nay y chưa bao giờ phải đâm hai lần kiếm.

Nhất Điểm Hồng từ từ xuôi tay xuống, nơi mũi kiếm có một điểm máu đỏ rỏ xuống mái nhà, y cuối nhìn điểm máu, từ từ thốt:

-Những kẻ còn sống trên đời này, không phải do mạng số họ còn dài mà chỉ nhờ họ chưa bao giờ dám nặng lời với Nhất Điểm Hồng, chưa bao giờ !

Trương Khiếu Lâm ngẩng mặt lên không, thở dài:

-Tuyệt diệu ! Giết người không để máu, chỉ để một điểm hồng.

Hắn lấy một vuông khăn trắng trong mình ra, trải rộng đắp lên mặt đại hán.

Đến lúc đó, bọn môn đồ Thiên tinh bang bên dưới mới hét to lên:

-Nhất Điểm Hồng ! Thường ngày, người giảng đạo nghĩa nghe thông lắm, sao đêm nay...đêm nay...

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng chặn lời chúng:

-Ta bán nhất kiếm, chứ không bán người. Bọn người chi tiền là mua nhất kiếm của ta, chứ nào mua được ta mà hồng sỉ nhục ta ? Sỉ nhục ta là chết.

Môn đồ Thiên tinh bang hét lớn:

-Đành như thế, bọn ta thuê người giết người, sao người không hạ thủ ?

Nhất Điểm Hồng liếc mắt sang Trương Khiếu Lâm, đoạn thản nhiên thốt:

-Các người thuê ta giết đệ tử Chu sa môn mà người này không ở trong môn phái đó, thì hạ thủ thế nào được ?

Soạt !

Thanh trường kiếm của y đã chui vào vỏ, y nhảy xuống đất thẳng lưng, dài bước, ngang nhiên bỏ đi.

Môn đồ Thiên tinh bang vừa sợ vừa giận, song giận mà làm gì. Bỗng, một tên quát to:

-Gã này đúng là tên tìm Lãnh Thu Hồn lúc đêm hôm đây, chính hắn là người Tam cn đi tìm !

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Phải, hiện tại nếu các người muốn gặp nàng, cứ đến thẳng Khoái ý đường là gặp...

Hắn đã bọt mình trong khi buông câu nói. Lúc bọn môn đồ Thiên tinh bang nhào tới, hắn đã lánh xa ngoài mười trượng.

Mười lăm ngọn đèn xếp thành hình chiếc tháp, bên ngoài chiếc tháp, có cái chụp bằng đồng cũng hình tháp, gom tròn số ngọn đèn. Đầu tháp treo trên trần nhà, chân tháp hướng xuống nền.

Ánh sáng mười lăm ngọn đèn gom lại, qua chân tháp, chiếu xuống chiếc bàn, thường đêm thì dùng vào các cuộc đồ đen, nhưng hiện tại thì dùng làm một nơi tra tấn.

Trong vòng tròn ánh sáng từ chân tháp hắt xuống trên mặt bàn, thiếu nữ do Trương Khiếu Lâm trao lại cho bọn đại hán áo đen, thất giầy lưng đỏ, đang nằm bất động.

Đôi mắt nàng mở rộng, thần trí nàng tiêu tán, nàng bất động nhưng miệng nàng cứ lẩm nhẩm mãi:

-Ta họ Trầm tên San Cô. Ta họ Trầm tên San Cô. ta là đệ tử Thiên tinh bang !
Ta là đệ tử Thiên tinh bang !

Lãnh Thu Hồn ngồi ngay chiếc ghế bành kê tại đầu bàn, am85t lạnh như tiền. Đôi mắt của y chớm chớp, đôi mắt ngồi lên một niềm tàn độc vô tưởng !

Vừa lúc đó, Trương Khiếu Lâm đến nơi. hấn nhìn thiếu nữ, khẽ lắc đầu:

-Con sói cái đang trở thành con cừu non rồi đó ! Nàng đã nói gì chưa ?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Phàm nữ nhân nào cũng thế, bên ngoài càng kiên quyết, bên trong càng yếu mềm ! Nếu trên đời này, có kẻ nào đem tâm sự bí mật ký thác nơi một nữ nhân, kẻ đó là một ngốc tử !

Trương Khiếu Lâm thở dài:

-Mạo hiểm, đâu phải là nghề việc của nữ nhân ? Địa hạt của họ là nhà bếp là phòng the, sở năng của họ là chăm sóc gia đình, nuôi con, nấu bếp, tại vì họ cho là họ thông minh, họ tưởng họ siêu việt hơn nam nhân, họ muốn tạo phi thường, thành họ phải mang họa ! Họ quá thông minh đến độ không đạo lý ! Họ bị sa chân là phải !

oOo